

Men for lige at runde sagen af vil jeg sige, at hr. Keld Albrechtsen også må se i øjnene, at det for så vidt er rigtigt, at hvis man tager ud i Gjellerupparken, så er det ikke dér, der er massiv kriminalitet – nej, de unge skal nok passe på ikke begå den dér, der hvor mor og far ser det; de tager ind til byen og begår den.

Og med hensyn til indbrud ved hr. Keld Albrechtsen lige så godt som jeg, at der ikke er de store værdier at hente i Gjellerupparken. Skal man lave indbrud, hvor man henter værdier, så tager man ud i villakvartererne.

Så derfor er det selvfølgelig på sin vis rigtigt, men hvor kommer de, der begår kriminaliteten, fra? Det eneste, der sådan ikke rigtig er slået igennem ude i Gjellerupparken, er færdselsloven, men det kan være, den gør det på et tidspunkt.

Statsministeren har tidligere sagt: Vi vil ikke finde os i det, men som ved så mange andre forhold er det jo ikke nok, at man siger det. Der skal noget mere til, der skal noget konkret på bordet. Man kan ikke bare nøjes med at sige: Vi vil ikke finde os i det. Det kan alle sige. Alle kan jo slå ud med armene og sige: Vi vil ikke finde os i det, men hvis ikke man gør noget mere, så sker der jo ingenting, så er det tomme ord uden indhold.

Jeg hørte også, at statsministeren opfordrede til, at debatten her i dag kunne bringe nogle bud på og forslag til, hvordan vi kommer videre, hvordan vi får bekæmpet kriminaliteten, hvordan vi undgår, at kriminaliteten overhovedet finder sted. Og på baggrund af det fremsatte jeg allerede på et tidligt tidspunkt i debatten et forslag til vedtagelse, der netop fulgte den linje op, som statsministeren, justitsministeren og den socialdemokratiske ordfører havde lagt for dagen, men ikke desto mindre, selv om jeg stort set bare sagde, at nu tager jeg ministrene og den socialdemokratiske ordfører på ordet og skriver det sort på hvidt, nej, så er man imod. Det kan man ikke være med til, det stemmer man imod, det er slet ikke det, der skal lægges i vores ord, siger de forskellige.

Men hvad er det så, man skal lægge i det? Hvis man ikke viser noget konsekvens fra Folketingets side, hvis ikke politikerne selv tager konsekvensen af det, de siger, hvordan skal man så kunne forvente, at landets børn og unge ved, hvad konsekvens er? Hvis politikerne går ud og siger, at de ikke vil finde sig i det og i øvrigt så læner sig tilbage uden at gøre yderligere, så er det jo et klart signal om, at man kan sige,

hvad man vil, det har ingen konsekvens, man kan gøre, hvad man vil, det får ingen konsekvens.

Og det er jo præcis dér, problemet er, når vi taler om kriminalitet og specielt om bandekriminaliteten: De, der begår bandekriminalitet, har opdaget, at for det første er det meget, meget sjældent, at det bliver optrævlet, hvem der har gjort hvad og hvorfor, fordi de dækker hinanden ind i banderne, og for det andet, at hvis det endelig bliver optrævlet, hvad er konsekvensen så? Den er lig nul.

Det er jo præcis det indtryk, børn og unge render rundt med i det her samfund, at kriminalitet egentlig ikke er så slemt, og det er et problem. Det er et problem, at man ikke oplever en konsekvens, når man overtræder lovgivningen i det her land. Vi kan gøre meget for at forebygge kriminalitet, og det skal vi sandelig også gøre, men når den er sket, skal der være en mærkbar konsekvens af det, man har gjort. Hvis ikke der er en mærkbar konsekvens, er det at gøre de unge en bjørnetjeneste, fordi signalværdien er: Det skete der jo ikke noget ved, man kan bare blive ved.

Det, det gælder om, er, at der bliver grebet ind på et tidligt tidspunkt, således at unge ikke når at udvikle en kriminel løbebane, for det, vi jo alle ønsker, er at forhindre, at der sker så grove forbrydelser, at vi er nødt til at sætte nogle i fængsel. Det ønsker alle at forhindre.

Men hvordan forhindrer man, at der er nogle, der begår så grov kriminalitet, at vi er nødt til at sætte dem i fængsel? Jo, ved at man tager fat på et langt tidligere tidspunkt og giver dem sådan et rap over nallerne, at de forstår, at det, de gjorde, var forkert, og at de aldrig skal gøre det igen.

Når man spørger unge mennesker, der sidder i fængsel, hvordan deres kriminelle karriere har været, så er den jo standard hver eneste gang. Det må være en nem sag for en kriminolog at sætte sig ned og se på, hvad forløbet var op til, at vedkommende lavede noget, der var så alvorligt, at samfundet var nødt til at sætte vedkommende i fængsel. Opskriften er den samme hver eneste gang, og derfor må det være en simpel sag at tage fat, og det er selvfølgelig det, vi gør ved at foreslå, at man straffer første gang, og at man straffer hver gang.

Naturligvis skal det være en sanktion, der skal være afbalanceret efter den unges alder og modenhed, kriminalitetens type osv. osv., men det vigtige er, at vi tager fat første gang, så